

Infra 5-daagse 16-20 mei 2022

Een reisverslag door Leentje Volker

‘Ik heb 5 dagen mijn agenda leeggeruimd, niet omdat het makkelijk is maar omdat het moet’. Met dit bericht lieten 80 vakgenoten uit de infrastructuur sector op 20 mei 2022 via social media weten dat ze samen op reis waren geweest naar Terschelling. In de waan van de dag en stapelende zakelijke en politieke beloftes waren we elkaar kwijt geraakt terwijl we elkaar juist nu nodig hebben. Er staat ons namelijk een grote opgave te wachten: hoe houden we ook in de toekomst onze voeten droog, bereiken we elkaar en voorzien we iedereen van schoon drinkwater en duurzame energie?

Heen met traditionele zeilschepen, terug met een moderne snelboot. Vastberaden om de opgaande lijn der technologie door te zetten die ons land vanuit de haarvaten laat functioneren. Deelnemers die in de positie zijn om het verschil te kunnen maken die elkaar opnieuw leren kennen onder professionele procesbegeleiding. Wetende dat iedere reiziger een reis anders beleeft, deel ik hierbij op verzoek van Brian de Mello van Optimist NL mijn reisverslag in het vertrouwen dat deze ervaringen door het reisgezelschap gedeeld worden.

Maandag de haven van Harlingen uit met een duidelijke bestemming maar met een nog onbekende stip op de horizon. Nette knellende pakken en rokken vervangen door soepele vrijetijdskleding om elkaar zonder formele context te spreken. Publieke en private partijen die samen de zeilen heisen. Opdrachtgevers, opdrachtnemers en kennisinstellingen die de handen uit de mouwen steken vanuit een behoefte om dieper te gaan. Boomlange kerels die zich zonder mopperen opvouwen in krappe scheepsbedjes. Een eerste traan en een lach na een onverwacht oprechte vraag bij de lunch. Droogvallen op het wad met een overgave aan de natuur. Plannen in het water zien vallen en toch het gevoel hebben niets te hebben verloren. De eerste zaadjes tot kieming brengen vanuit een openheid die ik niet eerder heb ervaren in de sector.

Dinsdag een dag van inventarisatie en reflectie. Elkaars drijfveren en zorgen verkennen, leren luisteren en doorvragen. Transparant maken wat vertroebeld is geraakt. Niet makkelijk voor een sector waar ‘doen’ voorop staat want het vereist daadkracht, lef en vakmanschap om te voorkomen dat er gaten in de wegen vallen, dijken afbrokkelen, bruggen afgesloten worden, tunnels dichtblijven, leidingen kapotspringen, elektriciteit uitvalt, rails verzakken en kademuuren instorten. Een sector die regelmatig negatief in het nieuws komt vanwege tegenvallende beloftes en kostenoverschrijdingen. Een sector waar snel met vingers wordt gewezen en het makkelijker lijkt om tegenover in plaats van naast elkaar te staan. Maar vooral een sector die zorgdraagt voor een strategische asset dat gezamenlijk belang dient: de Nederlandse fysieke infrastructuur. Een sector die best wat vaker de maatschappelijke waarde mag benadrukken die dit wereldberoemde staaltje ingenieurskunst dagelijks levert aan bijna 18 miljoen inwoners. Een muur vol vragen en antwoorden. Wijsheid van de menigte gevangen in een systeem waar geen ruimte meer in zit verzameld, geordend en bloot op tafel. De eerste blaadjes komen boven de grond uit.

Woensdag een dag van verdieping en emotie. Een dag van woede en trots. Van diepe traumas uit het verleden waardoor groeven zijn ontstaan die het professionele systeem stevig ontregeld hebben. Van eenzame koningen en koninginnen op tronen verborgen

achter dikke kasteelmuren. Van leermeesters die met pijn in hun hart hun jonge gezellen met de zweep bewerken omdat het systeem hen bewust en onbewust beloftes heeft laten afgeven van productie voor te lage prijzen. Van verstotenen uit families die generaties lang hebben geleerd om alleen op zichzelf te vertrouwen om te overleven. Van ongewilde verschuivingen in rollen en verantwoordelijkheden waardoor vergiftigde patronen zijn ontstaan. Van galgen op hetzelfde podium als waar ze door de menigte na glorieuze verkiezingen zijn opgehesen. Gestart met een stiltewandeling in de vroege ochtend, geëindigd met een grote verbondenheid en waardering voor wat was, is en komen gaat. Langzaam worden de tekenen van begroeiing zichtbaar.

Donderdag hebben we vooral gebruikt om het verleden aan het heden te verbinden. We stijgen boven onszelf uit vanuit het besef dat we de wereld goed moeten achterlaten voor de toekomstige generaties, net als dat de generaties voor ons dat gedaan hebben. We dragen een eerbetoon voor aan vaders en moeders die eigenhandig het huidige Nederland hebben opgebouwd dat nu grotendeels aan het einde van de eerste levensduur is. We schrijven een brief aan de kinderen van deze wereld om hen te verzekeren dat er een toekomst is. We verzamelen kennis om gezonde consumptiepatronen te ontwikkelen waardoor het huidige areaal op een duurzame manier toekomstbestendig kan worden gemaakt. We spreken uit om van onze sector een fijne sector te maken waaraan iedereen kan bijdragen. We denken na over hoe we onze achterban vanuit hun verschillende belevingswerelden in hun eigen taal kunnen laten delen in onze voornemens. Eindigend op het strand ervaren we de erfenis van de huidige welvaart door plastic te juttten. Om elkaar vervolgens te vinden met een eenvoudige versnapering in de rust en natuur van een beschermende duinpan. Diverse groene scheuten vliegen de grond uit.

Vrijdag letterlijk een bevrijdende laatste dag waarin we onszelf als herboren voelen. Elkaar gevonden hebben vanuit een zoektocht geïnitieerd door een aantal bestuurders die vanuit loyaliteit en betrokkenheid voor de sector intuïtief aanvoelden dat het anders moet en kan. Professionals die blijven bouwen aan Nederland vanuit hun passie voor het vak, maar nu de samenwerking opzoeken voor de grote opgaven in het behoud en verduurzamen van onze infrastructuur. We hebben de basis gelegd voor een relationeel systeem dat wendbaarder is dan het formele systeem vanuit een verleden van marktgerichte waardesturing. Uit 1 mond sprekend met een hernieuwde blik te blijven werken aan de bruggen, wegen, dijken, tunnels, sporen, kades, kabels en leidingen van de toekomst zodat iedereen veilig kan wonen, werken, en recreëren zonder de natuur onnodig te verstoren.

We hebben ieder tijd en geld geïnvesteerd en hebben daar een veel duurzamere gezamenlijke waarde voor teruggekregen. We hebben ruimte gemaakt voor de toekomst en dat was broodnodig. De eerste vruchten beginnen te groeien. Ze moeten rijpen in de tijd. Wat voel ik mij trots hier een steentje aan bij te kunnen dragen.